

Đức Lâm

Đêm Halloween

Đêm âm u côn trùng kêu rĩ rã

Gió từng cơn gào rú gọi oan hồn

Bóng chập chờn lưng đeo đỉnh gió hú

Bãi tha ma ròn rợn những bóng ma

Trời đã bắt đầu nhá nhem tối. Con đường bỗng chốc trở nên sâu hun hút. Lưu bật hai ngọn đèn pha của xe. Hai bên đường bóng tối vây phủ chập chùng, trùm kín những khóm cây đen nhô cao lêu nghêu khẳng khiu như những bộ xương ma. Con trăng vàng đục chìm khuất sau áng mây dày kịt. Lưu giơ tay xem đồng hồ. Sáu giờ chiều. Lưu nhấn ga gia tăng tốc lực. Chiếc xe lao nhanh lên con dốc. Nếu giữ đều tốc độ như vậy thì hai giờ sau chàng sẽ về kịp để dự lễ Halloween cùng hai đứa em trai như chàng đã hứa. Hai năm gần đây, công việc kinh doanh đã khiến Lưu sống xa nhà. Lúc trưa, sau khi giải quyết xong một số công việc linh tinh, chàng đã điện về nhà báo sẽ về muộn hơn dự định vì phải giải quyết cho xong một việc cấp bách. Tinh, đứa em trai út đã hét lớn trong điện thoại : << Anh Lưu ! Chắc chắn là anh phải về. Năm nay, Lễ Halloween đặc

biệt được tổ chức mọi nơi rất lớn để long trọng đón tiếp ... Quỷ SATAN ! >>. Tiếp theo là một tràng cười thích thú. Mẹ chàng dằng lấy ống nói : << Ôi thôi, biết bao là hình nộm ma, quỷ, phù thủy đầy nhà đầy đường. Điều này, ma với quỷ cũng thích về dự lễ ! >>. Lưu mỉm cười khi mừng tượng lại cuộc điện đàm ngắn ngủi vừa qua. Chiếc xe vẫn lao nhanh vun vút lên con dốc cao. Trời đã bắt đầu tối hẳn. Con trăng đã thật sự biến mất sau lớp mây đen. Bỗng nhiên, chiếc xe chao mạnh sang bên trái như vừa bị một bàn tay khổng lồ đẩy mạnh. Hốt hoảng, Lưu đạp nhanh thắng xe. Chiếc xe càng chao mạnh hơn như viên kẹo bị lắc trong chiếc hộp con. Lưu vội nhả thắng. Đỉnh dốc chỉ còn cách hai thước. Bốn bánh xe trườn tới, xiêu vẹo. Lưu ghì chặt hai tay giữ bánh lái. Chiếc xe bị hất về phía lề đường bên trái. Kinh hãi, Lưu hãm thắng. Tiếng bánh xe rít lớn nghe ghê rợn trên con đường vắng. Chiếc xe quay nửa vòng rồi đứng im, mũi chúi về phía dốc xuống. Lưu lạng người một vài giây trên bánh lái. Chàng nghe ngực đau buốt. Sau giây phút định hồn, Lưu vội vã mở cửa xe bước xuống. Ánh đèn xe rọi vàng vọt một vũng tối nhưng cũng đủ cho Lưu nhìn thấy chiếc bánh xe vỡ lổ lếp xẹp. Chiếc xe như lão què đứng nghiêng sang một bên. Lưu mở hòm xe lục lọi tìm bánh xe sơ cua. Tìm tòi mãi không thấy, chàng sức nhớ là cách đây hai hôm chàng đã cho Bích cô bạn gái cùng sở có cùng loại xe với chàng mượn tạm khi xe cô bị vỡ lổ. Lưu tặc lưỡi cho tay vào túi áo choàng tìm chiếc điện thoại di động. Chàng bấm số tìm ga-ra sửa chữa. Mặt điện thoại lóe sáng rồi vụt tắt. Lưu nhấn mạnh vào nút đen nhỏ. Vô hiệu quả. Mặt điện thoại vẫn tối đen như bóng đêm vây phủ quanh chàng. Vô lý thật ! Trong ngày chàng đã xử dụng nhiều lần không gặp phiền phức gì cả. Lưu bực dọc lắc mạnh điện thoại . Chàng thử bấm nút lại. Chiếc điện thoại vẫn trơ lì. Lưu vứt nó lên nệm xe, đưa mắt nhìn quanh. Bốn bề tối đen như mực. Không bóng dáng một ngôi nhà. Chàng bước nhanh về phía trước. Hai bên đường cây cối um tùm tạo thành những khối đen lù lù nhấp nhô. Đi độ một trăm thước, Lưu chợt trông thấy ẩn hiện sau lùm cây con đường đất nhỏ. Chàng dẫm chân vào. Đất ẩm mềm lún nhẹ dưới những bước chân. Mùi lá mụt ngây ngây xông lên mũi. Chợt có ánh đèn thấp thoáng từ xa, sau những vòm lá tối rung rinh trong cơn gió vừa thoảng qua. Lưu vội cất bước nhanh tới trước. Con đường mòn rẽ quanh co. Chàng bỗng chợt khựng lại. Một

bóng đen lù lù đứng chắn ngang đường, chiếc đèn bão giờ cao ngang mặt. Ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn soi lờ mờ một khuôn mặt tiều tụy hốc hác của người thiếu phụ trẻ có vóc dáng gầy guộc.

Người đàn bà lên tiếng trước :

- Tôi đã trông thấy những gì xảy đến với ông từ trên gác cao nhà tôi. Rất may cho ông là nhà tôi gần nơi đây.

Lưu mừng rỡ :

- Thưa bà, bà có thể cho tôi dùng tạm điện thoại nhà bà ? Điện thoại tôi bị hư một cách lạ lùng đúng vào lúc tôi đang cần đến nó. Trong ngày tôi vẫn còn xử d... Ồ...

Lưu ngừng bật. Một ý nghĩ vừa thoáng qua đầu. Buổi trưa, lúc ra ngoài dùng cơm, chàng đã dùng điện thoại gọi một số đông khách hàng giải quyết gấp công việc để tiện về sớm chiều nay. Có lẽ vì thế mà điện thoại đã hết điện.

Người đàn bà đứng im chờ đợi Lưu tiếp tục. Chàng vội giải thích :

- Thưa bà, không có gì quan trọng cả. Một điều mà tôi vừa nghĩ ra...

Người đàn bà lặp lại :

- Điện thoại ông không may bị hỏng ư ? Thật KHÔNG MAY cho ông chiều hôm nay... Tôi rất tiếc là không thể giúp ông vì nhà tôi không có điện thoại. Tôi không có cả xe để đưa ông đến một nơi nào khác.

Lưu thất vọng :

- Thưa bà, bà không có phương tiện di chuyển nào khác sao ?

Người đàn bà lắc đầu :

- Tôi chỉ có thể cho ông tá túc tạm đêm nay.

Không đợi Lưu trả lời, người đàn bà quay lưng bước đi trước dẫn đường. Lưu lặng lẽ theo sau, trong đầu rối rắm bao ý nghĩ và thắc mắc. Con đường bắt đầu lên dốc thoải thoải. Những hòn sỏi nhỏ lăn long lóc dưới bước chân hai người. Sau một chặng đường khá dài, Lưu thoáng thấy một ngôi nhà gỗ thấp thoáng sau rặng cây thưa trên đỉnh đồi.

Người đàn bà đẩy cửa bước vào trong. Lưu nổi gót theo sau. Căn phòng rộng rãi, thô sơ. Một chiếc bàn gỗ dài chiếm giữa phòng. Bốn chiếc ghế to tướng được xếp hai bên. Trên bàn một lọ hoa đã khô héo. Trong góc phòng cuối tận

cùng, Lưu trông thấy một chiếc hòm gỗ màu nâu nắp khép kín.

Người đàn bà đặt chiếc đèn bão đã tắt lên mặt bàn.

- Tôi đoán ông chưa dùng cơm chiều. Nhân tiện ông cùng tôi dùng bữa.

Nói xong, người đàn bà bước nhanh ra khỏi phòng. Trong lúc chờ đợi bà ta trở lại, Lưu tò mò nhìn kỹ khắp gian nhà. Trên một chiếc tủ con, gần như bị che mất bởi một chiếc hộp nhỏ cũ kỹ, hai bức ảnh con được dựng song song với nhau.

Lưu đến gần cúi xuống xem. Đây là hình bán thân của hai người đàn ông. Người bên trái độ ba mươi tuổi có chiếc cằm vuông vắn đầy nghị lực. Người đàn ông hình bên phải cũng trạc cùng lứa tuổi nhưng có đôi mắt sáng rực. Tiếng nói người đàn bà thoảng bên tai chàng :

- Đây là hai người chồng vắng số của tôi, Hùng và Lưu.

Lưu giật mình. Người đàn bà đã trở lại cạnh chàng tự lúc nào.

- Tôi xin thành thật chia buồn cùng bà. Tên tôi cũng là Lưu. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Người thiếu phụ nhìn sâu vào đôi mắt Lưu.

- Tôi tên Liêu. Hùng là người chồng đầu tiên của tôi. Anh ấy đã mất cách đây hơn ba năm, đúng vào đêm nay.

Giọng người đàn bà trở nên xa vắng và nhỏ dần như tự nói với chính mình. Lưu phải cố lắng tai nghe.

- Và Lưu cũng vậy, cũng vào một đêm như đêm nay ...

Lưu rùng mình. Hình như có một cơn gió lạnh lùa vào phòng qua khe cửa. Liêu đưa hai tay ôm lấy vai và đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ tối. Nàng cũng cảm thấy hơi lạnh như Lưu.

Buổi cơm tối trôi qua trong sự im lặng của người chủ nhà và căn phòng lạnh lẽo. Lưu có cảm tưởng như Liêu đang ngồi cách xa chàng cả ngàn dặm. Nàng như đang hồi tưởng lại quá khứ xa xôi nào.

Sau bữa ăn, Liêu đưa Lưu lên phòng riêng mà nàng đã dọn cho Lưu trên lầu.

Căn phòng ở cuối hành lang nhỏ hẹp và dài. Khi Liêu đẩy nhẹ cánh cửa vào, gong cửa rít kèn kẹt khô khan. Mùi ẩm mốc bốc nhẹ lên mũi.

- Ông tạm ngủ qua đêm tại đây.

Đưa mắt nhìn một lượt khắp phòng, nàng nói tiếp :

- Lúc anh ấy chưa mất, Lưu dùng phòng này để nghiên cứu tài liệu sử sách. Lưu nhìn thấy cạnh chiếc giường con kê trong góc một chiếc bàn gỗ dài thô sơ. Bên trên tường là những kệ chứa đầy sách dày cộm. Một lớp bụi mỏng phủ lên trên. Liêu lên tiếng :
- Ông Lưu ạ, tôi chúc ông ngủ ngon đêm nay. Tôi chỉ xin ông một điều là ... Nàng ngập ngừng giây lát. Lưu như thấy trong ánh mắt nàng có điều gì lo lắng. Lưu nhìn nàng dò xét. Nét mặt người thiếu phụ vẫn mang vẻ bình thản trầm lặng như từ lúc đầu gặp gỡ. Lưu tự trách óc giàu tưởng tượng của mình. Liêu nói tiếp :
- Xin ông đừng ra ngoài ban đêm dù ông có nghe gì đi nữa. Nhìn thấy vẻ thắc mắc hiện trên mặt Lưu, nàng vội nói :
- Đạo này hay có kẻ lạ đi rảo quanh đây. Tôi không muốn ông gặp điều phiền phức. Dù sao, ông cũng là KHÁCH NHÀ tôi đêm nay. Tôi có TRÁCH NHIỆM đối với sự an ninh của ông.
- Cảm ơn lòng tốt của bà đã lo lắng thái quá cho tôi. Tôi xin chiều theo ý bà nhưng tôi nghĩ là đêm sẽ trôi qua an toàn.
- Liêu nở nụ cười khó hiểu :
- Tôi cũng hy vọng như thế ông Lưu ạ.
- Nàng lập lại như tự nói với chính mình :
- Tôi cũng hy vọng như thế...

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng và khép cửa lại. Lưu ngồi xuống giường tư lự. Bây giờ ngồi yên một mình trong căn phòng im vắng, Lưu mới cảm thấy sức nặng của một ngày dài làm việc mỗi mệt đè nặng trên hai vai. Chàng nghĩ đến gia đình chàng lúc này chắc đang lo lắng chờ đợi. Lưu chợt tiếc đã bỏ lại trong xe chiếc điện thoại. Biết đâu chừng Liêu có cách nào thích ứng để chàng có thể tiếp điện vào chiếc điện thoại ? Lưu nhìn quanh, ngao ngán. Tất cả nơi đây đều cũ kỹ cổ xưa như thuộc về một thế kỷ xa xăm nào. Bước đến bên cửa sổ, chàng hé màn nhìn ra ngoài. Bầu trời đen thẫm. Chung quanh toàn là rừng cây thưa. Bóng tối dày đặc. Lưu nhìn xuống sân. Mất chàng dường như vừa thoáng bắt gặp một bóng người hay vật di chuyển. Lưu cố giương to đôi mắt lục lọi bóng

đêm. Hình như có ai lay động những cành lá. Một vết đèn loé lên rồi vụt tắt. Nhưng Lưu cũng đủ nhận kịp ra Liêu với một khẩu súng trường trong tay. Lưu thắc mắc tự hỏi nàng làm gì bên ngoài vào giờ này sau khi đã dặn dò chàng đủ điều ? Chàng đứng yên sau bức màn chờ đợi giây lâu vẫn không thấy động tĩnh gì. Chán nản, chàng buông màn xuống. Thành linh, có tiếng cọ khế ở cửa. Lưu xoay người lại lắng tai nghe ngóng. Tiếng cọ rõ mạnh hơn lên và Lưu nghe tiếng Liêu vắng vắng bên kia cửa. Chàng bước nhanh tới và mở cửa rộng ra. Liêu đứng trước mặt chàng. Lưu nhận thấy nàng không còn khẩu súng trong tay nữa. Cả hai đứng yên quan sát lẫn nhau. Sau một giây, Liêu lên tiếng :

- Ông Lưu, xin lỗi làm phiền ông. Lúc nãy, từ phía dưới, tôi thấy ông đứng cạnh cửa sổ. Xin ông đừng làm như thế nữa và xin ông chớ lo ngại nếu ông có nghe thấy tiếng động ngoài sân.

- Bà Liêu, hình như bà có điều gì lo sợ thì phải ?

Lưu nhìn thẳng vào mắt nàng. Sau một thoáng bối rối, Liêu nói :

- Ông Lưu, cái chết của Lưu chồng tôi, theo tôi... không phải là một điều tự nhiên. Và ...sự có mặt của ông đêm nay ...

Nàng bỏ lửng câu nói, đôi môi mím chặt lại. Nét mặt nàng trở nên đanh lại, lạnh lùng khó hiểu. Lưu vội hỏi nhanh, trước khi Liêu bỏ đi.

- Bà Liêu, bà muốn nói là ông Lưu đã bị ...ám s...?

Lưu ngập ngừng. Chàng cảm thấy lạnh lạnh nơi sống lưng khi nghe tên mình trong câu hỏi ấy. Giọng Liêu buồn bã, đứt quãng :

- Sau cái chết lạ lùng của Hùng, tôi tình cờ quen được Lưu vài năm sau đó.

Chúng tôi yêu nhau và sống chung sau vài tháng tìm hiểu nhau. Anh ấy là một người đàn ông rất tốt, thông minh, cả tin... Không ngờ... tôi không ngờ...

Giọng nàng nghẹn ngào :

- Tôi còn nhớ rõ như in chiều hôm đó, 31 tháng 10 năm ngoái. Sau khi xong cơm chiều, Lưu bảo tôi anh sẽ đi dạo một vòng với con chó Vện trước khi bắt tay vào công việc nghiên cứu tài liệu của anh. Tôi ở lại thu dọn đĩa bát mang vào bếp rửa. Trời cuối tháng mười hãy còn ấm nên cửa sổ bếp mở hé. Tôi nghe thấy tiếng chân Lưu và con Vện dẫm trên lá khô ngoài sân rồi xa dần. Tôi bắt đầu công việc rửa bát. Từ xa vắng lại tiếng sủa nho nhỏ của con Vện. Tôi nghe loáng

thoảng tiếng Lưu theo gió đưa lại. Tiếng sửa con Vện mỗi lúc mỗi to thêm. Tiếng Lưu càng lớn như đang nói với ai nhưng tôi không nghe rõ được gì cả. Tôi đoán con Vện đang phá phách cào bới hang thỏ hay gì đó và Lưu đang la cấm nó. Thành linh tôi nghe có tiếng chân chạy thành thịch, tiếng con Vện sửa gấp rút hơn. Tôi chợt nghe một tiếng thét to rồi tiếng chân chạy xa dần. Kinh ngạc tôi đứng yên nghe ngóng giây lâu. Bên ngoài vắng lặng không một tiếng động. Tôi không nghe thấy tiếng Lưu và con Vện nữa. Linh cảm một điều gì không hay đã xảy đến với Lưu, tôi vội lấy khẩu súng săn của Hùng vẫn còn treo trên tường, vội vã chạy ra ngoài, lần về hướng mà tôi đã nghe thấy tiếng Lưu và con Vện cách đây mười phút. Tôi noi theo những vết dấu chân dẫm trên đất ướt và những chiếc lá bị dẫm nát. Tôi bắt đầu đi xuống triền dốc phía sau nhà và sau một lối quanh, tôi bỗng thấy...trời ơi ! ...

Liêu giấu mặt vào hai bàn tay. Giọng nàng đau đớn :

- Tôi ...tôi thấy Lưu nằm sòng sọc trên mặt đất ướt, hai mắt mờ trũng nhìn tôi, ánh mắt còn đượm đầy vẻ ngạc nhiên. Con Vện đã biến đâu mất. Tôi ôm lấy hai vai anh ấy lay gọi hốt hoảng. Hai đôi mắt...hai đôi mắt anh ấy vẫn nhìn trừng tôi và như nhìn suốt qua tôi...Lúc đó, tôi bỗng có cảm giác kỳ lạ như có ai đứng sau lưng đang nhìn tôi. Tôi quay phắt người lại. Một bóng người vội quay đi. Tôi không kịp trông thấy mặt người đàn ông đó nhưng tôi có thể nhận ra người đàn ông đó bất cứ nơi nào. Vì người đó là Hùng, người chồng đầu tiên của tôi !

Lưu thẳng thốt kêu lên :

- Nhưng bà nói là ông Hùng đã chết !
- Đúng như thế, Hùng đã chết !
- Một người chết không thể ...

Liêu ngắt lời chàng :

- Đúng là Hùng. Tôi không thể nào nhầm lẫn được. Hùng mặc bộ đồ mà tôi đã mặc cho anh ấy lúc tắm liệm vào quan tài. Đó là bộ quần áo mà Hùng thích mặc nhất khi anh còn sống. Không ! Tôi không làm đâu, ông Lưu ! Mặc dầu trời tối nhưng trăng rất sáng, soi rõ hình dáng rất quen thuộc của anh ấy đối với tôi. Ông Lưu, ông đừng quên rằng chúng tôi đã chung sống với nhau ba năm dài. Đúng là

vóc dáng của Hùng. Tôi lặng người giây lâu vì kinh hãi, nhưng sau đó, tôi vội ôm súng chạy theo bóng Hùng đã khuất xa sau rặng cây thưa. Chiếc bóng lướt đi rất nhanh. Biết không thể nào đuổi kịp Hùng, tôi giờ súng lên nhắm vào chiếc bóng và nhả đạn...

Lưu kêu lên :

- Bà hạ sát chồng bà ư ?

- Ông đừng quên rằng Hùng đã chết cách đây ba năm. Hùng rất thích săn bắn. Vào một đêm cuối tháng mười, trăng rất sáng, anh ấy vác súng đi săn. Anh bảo trăng sáng soi đường dễ lùng thú. Một toán thợ săn tìm thấy xác anh dưới chân đồi rặng sáng. Họ nghĩ rằng, mãi mê theo dõi vết một con thú nào đó, anh đã hụt chân té từ trên cao xuống. Ông Lưu, ông hãy tin tôi. Hùng đã thật sự chết và đã trở về đêm hôm ấy để giết Lưu ! Tôi không hiểu và sẽ chẳng bao giờ hiểu được sự trở về của anh ấy. Tôi đã bắn nhiều phát đạn vào Hùng. Tôi thấy bóng anh chao đi như người trúng đạn sắp ngã nhưng khi tôi chạy tới chiếc bóng đã biến mất. Ông Lưu, sự có mặt đêm nay của ông nơi đây không phải do sự tình cờ. Hùng sẽ trở về đêm nay để giết ông !

Lưu quan sát kỹ người thiếu phụ gầy guộc tiều tụy đứng trước mặt. Hơi thở nàng gấp rút, đôi tròng mắt mở to lạc thần. Lưu tự hỏi nàng có còn đủ trí sáng suốt như người bình thường không sau hai cái chết thảm thương và đột ngột của hai người chồng mà nàng đều yêu mến ? Liêu chợt nói :

- Tôi biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Ông cho rằng tôi đã điên và nhất là sống cô độc quanh quẩn nơi đây đã biến đầu óc tôi thành...

Lúng túng, Lưu vội vã xua tay :

- Không, không. Xin bà chớ nói thế...

Giọng Liêu khẩn khoản :

- Ông Lưu, xin ông hãy nghe tôi. Cho dù ông nghĩ rằng tôi bị điên loạn, tôi chỉ xin ông hứa với tôi một điều : ngay sau khi tôi rời khỏi nơi đây, xin ông lập tức khoá cửa lại và đừng bao giờ rời phòng cho đến sáng hôm sau.

Lưu vội trả lời :

- Xin bà an tâm. Tôi sẽ làm theo lời bà dặn.

Liêu đi ra khỏi phòng. Đứng giữa hành lang dài lờ mờ sáng, nàng quay lại dặn

dò lần cuối :

- Xin ông nhớ đừng ra bên ngoài dù bất cứ giá nào.

Lưu đứng yên nhìn bóng nàng khuất mắt ở cầu thang cuối hành lang. Chàng đóng cửa lại và vặn khoá. Ngồi xuống giường, chàng ôm đầu suy nghĩ. Theo sự nhận xét của chàng, Liêu mang một vài triệu chứng rối loạn tâm thần. Nàng sống cô độc lâu ngày sau cái chết thê thảm của hai người thân. Nàng chối bỏ xã hội qua việc từ dùng xe hơi hay điện thoại, những vật dụng tượng trưng cho thế giới nàng đang sống. Chợt có tiếng gõ cửa nhẹ cắt đứt ngang dòng tư tưởng của Lưu. Đoán là Liêu trở lại để dặn dò thêm điều gì, Lưu đứng lên mở cửa. Chàng giật mình khi nhìn thấy người đàn ông đứng ngay cửa. Lưu chưa kịp có phản ứng gì thì ông ta đã đặt ngón tay trở lên môi ra hiệu im lặng và lách nhanh vào phòng và khép cửa lại. Lưu lùi lại trở mắt nhìn hẩn.

- Đừng sợ. Xin ông bình tĩnh. Hẩn vội vàng lên tiếng, hai tay đưa ra phía trước như để phân bua :

- Tôi không có ý đồ gì xấu với ông. Tôi là Lưu, người chồng cuối của Liêu .

Lưu sững sờ lùi xa nhìn kỹ gã đàn ông. Chàng nhận ra người đàn ông trong bức ảnh bán thân có đôi mắt sáng.

- Tôi biết Liêu đã nói với ông là tôi đã chết thảm. Xin ông đừng sợ. Tôi vẫn còn sống như ông chứ không phải là một người từ cõi chết về như Liêu nghĩ.

Người đàn ông hấp tấp nói tiếp :

- Liêu mang bệnh thác loạn thần kinh sau cái chết của Hùng. Sau một thời gian điều trị tại bệnh viện Khóm Cây, nàng gần như bình phục hẳn và sau đó chúng tôi về đây chung sống. Một đêm, vào đúng dịp giỗ của Hùng, nàng nổi cơn điên cuồng dùng súng săn của Hùng bắn vào người tôi. Rất may cho tôi là viên đạn đi lệch, tôi vội bỏ chạy. Tôi biết ông vừa đến đây chiều nay. Ông không thể nào ở lại an toàn qua đêm với Liêu trong căn nhà vắng vẻ này vì đêm nay là giỗ của Hùng !

Lưu thấy đầu óc bấn loạn. Chàng đưa mắt dò xét người đàn ông. Nét mặt ông ta trầm tĩnh. Đôi mắt sáng chiếu thẳng vào mặt chàng, bình thản, không một chút nao núng. Vẻ cương trực toát ra từ người đàn ông khiến Lưu sinh lòng tin cẩn.

Chàng nhớ lại lời Liêu đã nói :

" anh ấy rất tốt, thông minh, cả tin ". Cả tin... Có phải nàng có ẩn ý là vì cả tin nàng mà Lưu không đề phòng suýt bị nàng hạ sát ? Giọng nói người đàn ông vang lên, đầy vẻ thúc giục :

- Ông phải rời khỏi căn nhà này ngay lập tức !

Lưu hoang mang :

- Nhưng ...tại sao...

- Ông vẫn chưa hiểu sao ? Ông đã trông thấy Liêu đứng bên ngoài , dưới cửa sổ phòng ông với khẩu súng trong tay. Nàng theo dõi từng hành vi cử chỉ của ông. Ông phải theo tôi rời ngay nơi đây kéo muộn.

Lưu do dự. Người đàn ông lắc mạnh vai chàng giục giã :

- Chúng ta không còn bao nhiêu thời giờ nữa. Liêu có thể xuất hiện sau cánh cửa vào bất cứ lúc nào với khẩu súng trong tay. Ta không thể chống cự tay không với một người cuồng điên mang vũ khí trong tay, dù là một người đàn bà. Người đàn ông mở hé cửa, dán mắt vào khe hở nhìn ra ngoài hành lang tối rồi đẩy nhẹ Lưu ra bên ngoài. Ông ta vẫn để đèn sáng, cho rằng như thế Liêu sẽ nghĩ lầm Lưu còn thức và không quấy rầy chàng trước khi đèn tắt. Cả hai lần mò đến thang và dò dẫm bước nhẹ xuống từng bậc, tai nghe ngóng. Trong nhà vắng lặng như tờ. Lưu nghe thấy tiếng chuột rúc đầu đó. Người đàn ông di chuyển lẻ làng trong bóng tối. Lưu bám theo một cách khó khăn. Ông ta đã từng sống trong căn nhà này nên quen thuộc cách sắp xếp của từng phòng. Ông ta đưa Lưu xuống bếp, mở cánh cửa phía sau và cả hai lách vội ra vườn sau. Con trăng đã lên cao, sáng vàng vạc. Các khóm lá bàng bạc lay động nhẹ trong gió đêm. Người đàn ông kéo tay Lưu băng vào khu rừng thưa sau nhà. Lưu có cảm giác như Liêu đang nấp đầu đây và sắp nổ súng vào lưng chàng. Chàng rùng mình và rảo bước nhanh hơn.

Cả hai tiến sâu vào khu rừng. Cành lá vẫn lay động sau khi họ đã đi qua. Họ đang đi trên đỉnh đồi. Trên đầu họ, con trăng tròn đầy treo lơ lửng. Lưu nghe thấy tiếng chó sủa vắng vắng vọng lên từ chân đồi. Người đàn ông cùng mang tên Lưu chợt dừng bước và quay lại nhìn Lưu. Dưới ánh trăng, đôi mắt ông ta sáng loang loáng như hai hồ nước.

- Ta không cần đi gấp rút nữa. Liêu giờ này chắc vẫn còn đứng bên dưới cửa sổ

thấp sáng của phòng ông nhìn lên.

Lưu ngoảnh nhìn lại sau lưng. Ngôi nhà gỗ đã mất hút sau các rặng cây. Như thế Liêu đã không hay biết gì về việc bỏ trốn của chàng và sự hiện diện của Lưu, chồng nàng. Lưu thờ phào, nhẹ nhõm. Nhưng cùng lúc đó, một nỗi thắc mắc hiện lên trong tâm trí chàng. Liêu không hề đề cập đến sự trở về của Lưu, người chồng sau cùng của nàng ! Nàng hoàn toàn không hay biết gì về điều đó. Thế thì tại sao người đàn ông đã nói với chàng rằng Liêu biết sự hiện diện ma quái của hắn ? Hắn đã bịa đặt với dụng ý gì ? Lưu chợt nghe toàn thân lạnh toát. Chàng từ từ xoay người lại. Gương mặt gã đàn ông đã biến đổi hoàn toàn. Hai đôi mắt gã long lên, rùng rục như mắt thú rừng. Đôi môi gã nhếch lên, nét giận dữ quỷ quái hiện rõ trên nét mặt. Hắn lao người tới, hai bàn tay sắt đá siết chặt lấy cổ Lưu. Chàng vùng vẫy, hai tay bấu vào tay hắn, dùng hết sức đẩy mạnh ra. Hai bàn tay hắn như hai gọng kềm bóp chặt cổ Lưu lại. Lưu ngạt thở, hai chân chàng khụy xuống. Lưu há hốc miệng. Trời như tối sầm lại trước mắt chàng. Những hoa đốm đỏ, vàng, xanh lấp loé. Tai chàng như ù lại. Chàng nghe mơ hồ như đâu đây có tiếng lá cành xao động, tiếng chân chạy gấp rút. Rồi có tiếng thét lớn :

- Ông Lưu, bỏ tay xuống !

Mặc dù đã kiệt quệ vì thiếu dưỡng khí, và có lẽ do bản năng sinh tồn còn tiềm tàng mãnh liệt trong tri thức, Lưu đoán hiểu lời mờ rằng lời nói ấy hướng về chàng. Chàng vội buông hai cánh tay đang bám víu tuyệt vọng vào hai cổ tay rắn như đá của gã đàn ông. Đồng thời chàng cảm thấy hắn cũng đang nới lỏng vòng siết nơi cổ chàng. Thừa dịp, Lưu ấn hai tay vào bụng hắn và xô mạnh. Hắn loạng choạng thối lui ra sau vài bước. Lưu cũng lao đảo ngã quỵ xuống đất. Tiếng súng nổ chát chúa. Tiếng chân chạy dậm thành thịch. Tiếng súng lại nổ to rồi im bặt. Hình như từ xa vọng lại tiếng chó sủa. Lưu lồm cồm ngóc giậy. Chàng chỉ kịp trông thấy một bóng đen tung xuống sau triền dốc cao rồi biến mất. Những hòn sỏi nhỏ lăn lao xao theo triền dốc dài. Có tiếng chân ai bước chậm chậm tiến lại gần Lưu.

Chàng ngẩng đầu lên. Nòng súng đen ngòm còn bốc khói chĩa thẳng vào mặt chàng, Liêu, ánh mắt như ngây dại, đứng nhìn Lưu. Hai tay nàng run bần bật.

Những lọn tóc rối xõa lòa xoà trên vầng trán rịn mồ hôi. Ngón tay trở nòng còn đặt trên lẫy cò. Lưu kinh hoàng dán chặt mắt vào nòng súng. Chàng lùi lại. Liêu vẫn từ từ tiến tới. Đôi mắt nàng long lên sòng sọc. Hai vành môi run rẩy như sắp bật khóc, nàng nói như thét :

- Lưu ! Lưu ! Chứ không phải Hùng !

Lưu như sực tỉnh. Chàng vội gạt khẩu súng sang một bên, lắc mạnh hai vai Liêu. Mặt nàng tái nhợt dưới ánh trăng. Liêu thì thào bên tai chàng :

- Thì ra là Lưu... Lưu đã trở về.

Lưu kéo nàng đến bên triền dốc nhìn xuống. Cây cối lặng im, không một bóng người.

Cả hai đứng yên trong bóng đêm, dưới ánh trăng soi huyền ảo. Trong đầu họ, bao nhiêu ý nghĩ xua đuổi nhau, dồn dập. Mãi lâu sau, Liêu mới lên tiếng :

- Sau khi rời khỏi phòng ông, tôi đi dạo quanh nhà rồi nấp vào bìa rừng sau nhà. Tôi không quên là Lưu và con Vện đã chạm trán Hùng tại khu rừng thưa phía sau nhà. Nhờ thế mà tôi đã trông thấy ông cùng Lưu tiến vào rừng. Trời ơi, ông Lưu, ông không thể hình dung được tâm trạng tôi lúc đó khi nhận ra Lưu ! Tôi bàng hoàng, hai chân như bị chôn chặt dưới đất. Sau khi hoàn hồn, tôi vác súng đuổi theo. Khẩu súng nặng vướng víu khiến tôi không tiến nhanh được. Có một lúc, cây súng vướng mắc vào một nhánh cây, tôi phải dừng chân lại tìm cách tháo gỡ. Sau đó, tôi mất dấu ông. Hốt hoảng, tôi chạy tìm quanh quẩn vô hiệu quả. May thay, một ý nghĩ chợt đến với tôi. Tôi liền tìm đường trở lại nơi mà Lưu bị Hùng hạ sát.

Lưu tiếp lời nàng :

- Bà đến nơi vừa đúng lúc để cứu tôi. Quả thật, tôi vô cùng...

Liêu ngắt lời chàng :

- Lỗi tại tôi đã không thuyết phục được ông. Vả lại, câu chuyện của tôi quá điên rồ.

Khi tôi mang ra kể, người ta chỉ nghĩ là tôi đã điên. Chính tôi nhiều lúc tự hỏi tôi có còn sáng suốt hay đang sống trong sự điên cuồng của con tim và trí óc ?

- Có tôi đã chứng kiến điều quái gở xảy ra đêm nay. Bà và tôi đều không ai điên loạn cả. Nhưng tại sao lại là Lưu mà không phải là Hùng như bà đã dự đoán ?

Liêu ngẩng mặt lên chàng, một nụ cười bí ẩn trên môi :

- Tôi không thể giải đáp được nỗi thắc mắc to lớn của ông. Nhưng có một điều tôi dám cam đoan với ông là...ông Lưu, nếu ông bị hạ sát đêm nay bởi Lưu, thì chính ông sẽ là người trở về đêm Halloween năm sau hay năm sau nữa để chính tay ông sẽ hạ sát một người khách lỡ đường tá túc tại nhà tôi hoặc người chồng tương lai thứ ba của tôi !

Viết xong đúng đêm Halloween,

Paris 31.10.2004

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 12 năm 2006